

De la terra a la lluna

Sempre m'ha intrigat la gloriosa anada de l'home a la Lluna. Fou precedida d'una propaganda intensiva, i d'una competència entre russos i americans que fou seguida amb un gran interès per ciutadans de tot el món.

Els americans, que en qüestions de publicitat sempre han anat molt endavant dels russos, s'emportaren la palma a l'hora d'ensenyar-nos aparells i preparatius per al gran viatge. Van concedir una atenció especial a la formació dels futurs astronautes. En triaren uns quants, molt pocs, després de sotmetre'ls a unes proves selectives d'un rigor extremat. Els elegits havien de ser uns exemplars pràcticament perfectes de l'espècie humana, no tan sols en la seva complexió, amb una salut física i mental de ferro, sinó que havien de demostrar un equilibri i un autodomini òptims, amb una rapidesa de reflexos que no deixessin lloc a cap mena de dubte.

Després van passar tot de coses que fan de mal entendre. L'home va arribar a la lluna i s'hi va passejar amb un vehicle terrestre. La gesta es va celebrar a so de tabals, però fou un goig de curta durada. Es digué que la NASA volia amagar uns quants fets estranys, com ara l'existència d'unes marques incomprendibles al sòl lunar i la captació d'unes veus que parlaven un llenguatge que no corresponia a cap idioma conegut. Uns radioaficionats van afirmar que havien enregistrat la veu d'un

astronauta, el qual, aterrit, deia que tenia enfront unes figures que no podia descriure exactament. "¡Són enormes!", va exclamar. Però aquesta notícia es va difondre d'esquitlletes. No s'afirmava del tot ni es negava amb contundència, es va deixar en una mena de nebulosa, cosa que, si bé es mira, ja és pròpia dels espais siderals.

El cas és que la il·lusió d'anar a la lluna i fer-hi estada es va esfumar d'una manera misteriosa. Després de destinar-hi esforços i diners a dojo, russos i americans s'han dedicat a parlar-nos d'altres coses, com si ens volguessin traure del cap unes fantasies absurdes.

Però vet aquí que el dia 9 de l'actual més d'agost va morir, a Glenwood Springs, Estats Units, l'astronauta James Irwin, la primera persona que va tripular un vehicle terrestre sobre la superfície de la Lluna. La notícia de la defunció va anar acompanyada —com és costum quan es tracta de famosos— d'unes dades biogràfiques que explicaven que James Irwin, en els darrers anys de la seva vida, es dedicà a l'intent de localitzar les restes de

l'arca de Noè. A mi, això, em va fer un efecte peculiar. Sospito que si quan s'examinava per a astronauta, James Irwin hagués declarat que una de les seves il·lusions era trobar el que quedava de l'arca de Noè, li haurien donat carbassa.

